

Arrest

nr. 206 608 van 6 juli 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VERKEYN
Kaïrostraat 85
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2018 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat C. VERKEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 januari 2018 geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.2. Op dezelfde dag legt de gemachtigde de verzoekende partij een inreisverbod op van 8 jaar op (bijlage 13sexies).

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer:

naam: T.

voornaam : A.

geboortedatum : 10.03.1979

geboorteplaats: Puke

nationaliteit: Albanië

Gekend in de gevangenis als T., A. geboren te Shqiptare op 10/03/1979, onderdaan van Albanië

ALIAS: T., A. geboren te Shkoderop 10/03/1979, onderdaan van Albanië

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassend, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 12/01/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1,4° alinea van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort en van een geldige verblijfstitel.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid

- slagen en verwondingen-opzettelijke slagen, feiten waarvoor hij op 21/10/2010 door de Correctionele Rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel 5 jaren.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan vreemdelingen-de beslissing van de Minister van Justitie niet opgevolgd, feiten waarvoor hij op 20/04/2016 door de Correctionele Rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid

- slagen en verwondingen-opzettelijke slagen, feiten waarvoor hij op 03/10/2017 door de Correctionele Rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar.

Gezien de ernst van deze feiten en hun herhalende karakter, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten. Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

Betrokkene werd eerder gerepatrieerd naar zijn land van herkomst op datum van 04/10/2011 en 15/02/2016.

Betrokkene werd eerder gerepatrieerd naar Italië op datum van 05/05/2012; 09/11/2013; 13/02/2014; 21/08/2014; 03/12/2014 en 03/09/2015.

Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht door hem ingevuld op 25/07/2017 dat hij geen familieleden heeft die woonachtig zijn in België.

Gewone sociale relaties worden niet beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Gezien de ernst van deze feiten en hun herhalende karakter, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) juncto artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG, van artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 149 van de Grondwet, van het evenredigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht het eerste middel als volgt toe in haar synthesememorie:

"SAMENVATTING VAN HET MIDDEL

Aan verzoeker werd een inreisverbod afgeleverd op basis van art. 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet. Verweerster koppelt het inreisverbod aan de beslissing eveneens afgeleverd op 12 januari 2018 (kennisgeving 15 januari 2018) (stuk 1) waarbij aan verzoeker een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten evenals het grondgebied van de Schengenstaten (stuk 1):

"De beslissing tot verwijdering van 12/01/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod. " (stuk 1).

Immers, zonder dit bevel om het grondgebied te verlaten, kan geen inreisverbod in het geval van verzoeker worden afgeleverd.

Art. 74/11, §1 Vw. bepaalt:

"De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod"

Verzoeker had er dan ook alle belang bij eveneens een beroep tot nietigverklaring (stuk 4) in te dienen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn hem afgeleverd op 12 januari 2018 (kennisgeving 15 januari 2018) op grond van art. 74/14, §3, 3° Vw. Verzoeker kan hiermee immers niet akkoord gaan en meent dat deze beslissing ongeldig werd genomen.

Vermits het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn ongeldig is, kent ook het inreisverbod automatisch geen bestaansreden

Verzoeker heeft hierbij verwezen naar hetgeen in het beroep tot nietigverklaring werd aangehaald, hieronder als volgt samengevat:

"Art. 74/14, §3, 3° Vw. bepaalt:

"Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien 3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Het woord "kan" wijst op een discretionaire bevoegdheid van verweerster, aangaande de motiveringsverplichting die op verweerster rust kan gesteld worden dat hoe groter de discretionaire bevoegdheid, hoe strenger de motiveringsverplichting dient te worden opgevat.

Uit de bestreden beslissing dient dan ook te blijken hoe, of en op welke manier het bestuur ertoe gekomen is dat het afwijken van een termijn van dertig dagen naar een termijn van nul dagen noodzakelijk en proportioneel is, waarbij zij dient rekening te houden met de individuele omstandigheden.

Verweerster dient in dit geval aannemelijk te maken dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging uitmaakt die een fundamenteel belang van aldus de nationale veiligheid aantast, vermits dit laatste is opgenomen.

De motivering in het bevel zonder termijn laat niet toe om kennis te nemen op basis van welke persoonlijke elementen men zich heeft gebaseerd in het kader van de nationale veiligheid.

In dit verband dient gewezen te worden op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C-554/13 van 11 juni 2015.

"In die omstandigheden veronderstelt het begrip „gevaar voor de openbare orde " als bedoeld in artikel 7, lid 4, van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak)."

Er mag dus worden aangenomen dat dit nog strenger wordt opgevat wanneer het gaat over een verwijzing naar de nationale veiligheid. De bewijslast ligt op verweerster.

Met de loutere verwijzing naar een recente veroordeling voor slagen en verwondingen, blijkt niet of, hoe en op welke manier verweerster heeft beoordeeld of afgewogen heeft in welke mate op basis hiervan

dient te worden aangenomen dat er ook sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging in deze dan zelfs van de nationale veiligheid.

Te meer nu uit een voorgaande van verzoeker blijkt dat hij zich wel degelijk aan een proeftermijn kan houden en jarenlang probleemloos verblijf in Italië heeft (stuk 3).

Dit maakt eveneens een schending uit van art. 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (Publicatieblad Nr. L 239 van 22/09/2000 blz. 0019 - 0062). Ingevolge art. 159 van de Grondwet dient voorrang te worden gegeven aan deze supranationale rechtsnorm. Bijgevolg bepaalt art. 25 j. 96 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst:

"Wanneer blijkt dat een vreemdeling die houder is van een door één der overeenkomstsluitende partijen afgegeven geldige verblijfstitel, ter fine van weigering is gesignaleerd, treedt de signalerende overeenkomstsluitende partij in overleg met de overeenkomstsluitende partij die de verblijfstitel heeft afgegeven ten einde na te gaan of er voldoende grond is voor intrekking van de verblijfstitel. Wanneer de verblijfstitel niet wordt ingetrokken, gaat de signalerende overeenkomstsluitende partij over tot intrekking van de signalering (...) Gegevens over vreemdelingen die ter fine van weigering van toegang worden gesignaleerd, worden opgenomen op grond van een nationale signalering ingevolge een door de bevoegde administratieve of strafrechtelijke autoriteiten met inachtneming van de nationale wettelijke procedurevoorschriften genomen beslissing. 2. De beslissingen kunnen zijn gegrond op het gevaar voor de openbare orde en veiligheid of de nationale veiligheid dat de aanwezigheid van een vreemdeling op het nationale grondgebied kan opleveren. Dit kan in het bijzonder het geval zijn bij: a) een vreemdeling die is veroordeeld wegens een strafbaar feit dat met een vrijheidsstraf van ten minste één jaar is strafbaar gesteld; b) een vreemdeling te wiens aanzien er een ernstig vermoeden bestaat dat hij zware misdrijven, waaronder die bedoeld in artikel 71 heeft gepleegd, of te wiens aanzien er concrete aanwijzingen zijn dat hij voornemens is dergelijke misdrijven of feiten op het grondgebied van een overeenkomstsluitende partij te plegen. 3. De beslissingen kunnen eveneens zijn gegrond op het feit dat ten aanzien van de vreemdeling een niet-opgeschorte of niet-ingetrokken maatregel tot verwijdering, terugwijzing of uitwijzing is genomen die een verbod op binnenkomst, of in voorkomend geval, een verbod op verblijf behelst of daarvan vergezeld gaat, om reden van overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen."

Hieruit volgt dat verweerster niet zomaar de toegang kan ontzeggen tot het gehele Schengengebied (RvV 14 juni 2016, nr. 169 732).

Waar bovendien artikel 7 Vw. stelt dat de hogere rechtsnormen te allen tijde gelden, stelt bovendien art. 74/13 Vw. dat bij een verwijderingsmaatregel te allen tijde dient rekening gehouden te worden met het gezins- en familieleven.

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belans van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." (art. 74/13 Vw.)

Elke formele vermelding omtrent de elementen opgesomd in art. 74/13 Vw. j. art. 8 EVRM ontbreekt, dit niettegenstaande men op de hoogte is van het familiaal leven in Italië (stuk 3).

Minstens is de motiveringsplicht volgende uit art. 2 en 3 van de wet houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dus wel degelijk geschonden."

DE NOTA VAN VERWERENDE PARTIJ

De verwerende partij meent dat verzoeker geen belang zou hebben bij het inroepen van dit middel nu het bevel in kwestie uitgevoerd werd.

Echter, blijft het zo dat zonder dit bevel om het grondgebied te verlaten, geen inreisverbod kan worden afgeleverd.

Zodoende heeft verzoeker wel degelijk belang bij het wijzen op de procedure tot nietigverklaring tegen het bevel waarop het inreisverbod gesteund is, nu verzoeker ook in deze procedure zijn belang helemaal niet verliest.

Er blijft een belang om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn aan te vechten wanneer men argumenten aanvoert die wijzen op het feit dat een dergelijke beslissing zonder termijn niet rechtsgeldig werd genomen, ook indien dit bevel zou zijn uitgevoerd vermits indien vastgesteld wordt dat het bevel zonder termijn inderdaad niet rechtsgeldig werd genomen, dit uit het rechtsverkeer verdwijnt, waardoor het bijhorend inreisverbod afgeleverd op basis van dit bevel zonder termijn automatisch zonder rechtsgrond wordt en dit aldus een voordeel oplevert.

Immers, het inreisverbod afgeleverd hiermee gepaard gaande kan enkel bestaan met dit bevel zonder termijn ingevolge art. 74/11 van de Vreemdelingenwet.

"Verzoekster dient op nuttige wijze de beslissing waarbij haar een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven, te kunnen aanvechten voor de Raad. Indien wordt vastgesteld dat deze beslissing onrechtmatig zou zijn genomen, vervalt immers ook automatisch de bestaansgrond van het inreisverbod. De Raad stelt vast dat in casu verzoekster aannemelijk maakt dat zij haar belang behoudt bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek." (RvV 14 juni 2016, nr. 169 732).

2.1.2. De verzoekende partij betoogt in haar eerste middel dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering zoals vermeld in het inreisverbod ongeldig is, en daarom ook het inreisverbod vernietigd moet worden. Zo stelt de verzoekende partij dat er kan afgeweken worden van de termijn om het grondgebied te verlaten wanneer de onderdaan van een derde land een bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, maar dat het woord 'kan' wijst op een discretionaire bevoegdheid. Aldus diende de verwerende partij aannemelijk te maken dat ze een werkelijk, actuele en ernstige bedreiging uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Ze stipt aan dat de motivering van het bevel niet toelaat te begrijpen waarom dit in casu het geval zou zijn.

Wat deze argumentatie van de verzoekende partij betreft, dient de Raad op te merken dat het bevel waaraan het inreisverbod gekoppeld is, inderdaad geen termijn om het grondgebied te verlaten verleent maar dat er nog een bijkomend motief is, met name gebaseerd op artikel 74, § 3, 1°; dat er een risico op onderduiken bestaat waarbij wordt aangestipt dat de verzoekende partij gebruik heeft gemaakt van verschillende identiteiten; dat zij geen officieel verblijfplaats heeft in België; dat zij reeds twee maal werd gerepatriëerd naar haar land van herkomst en dat ze ook 6 keer werd gerepatriëerd naar Italië. De verzoekende partij brengt hier niets tegen in, zodat kan aangenomen worden dat dit motief staande blijft. Bovendien blijkt ook dat deze vaststellingen ondersteund worden door de stukken van het administratief dossier. Dit motief op zich volstaat reeds om de beslissing van de verwerende partij te schragen voor wat betreft het niet toekennen van een termijn om het grondgebied te verlaten. De kritiek op een overtollig motief kan geen afbreuk doen aan de wettigheid van het bevel.

Voorts verwijst de verzoekende partij naar artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst en stelt ze dat haar niet zomaar de toegang tot het hele Schengengrondgebied kan worden ontzegd. Hierbij gaat ze er volledig aan voorbij dat het bevel waarnaar ze verwijst stelt dat ze het Schengengrondgebied dient te verlaten, tenzij zij beschikt over documenten die vereist zijn om zich er naartoe te begeven.

Verder meent de verzoekende partij dat de verwerende partij artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft miskend bij het treffen van het bevel. Ze stelt dat de verwerende partij op de hoogte was van een familiaal leven in Italië.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luit:

"bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Vooreerst stipt de Raad aan dat noch artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, noch artikel 8 van het EVRM een formele motiveringsplicht inhoudt. Het is wel zo dat de gemachtigde rekening moet houden met deze gegevens, maar anders dan wat de verzoekende partij poogt voor te houden gaat dit over een gezinsleven in België en niet in Italië. De verwerende partij diende te beoordelen of er belemmeringen zijn om de vreemdeling van het grondgebied te verwijderen. In casu is er geen sprake van een gezinsleven in België, zodoende dat de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Nu de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het bevel om het grondgebied te verlaten onwettig was, kan ze ook niet verder staande houden dat er geen inreisverbod kon worden getroffen.

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat ook het inreisverbod van 12 januari 2018 moet vernietigd worden.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het evenredigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht het tweede middel als volgt toe in haar synthesesamenvatting:

"SAMENVATTING VAN HET MIDDEL

Art. 74/11, §1,4de alinea Vw. bepaalt als volgt:

"De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Uit dit artikel volgt dat zowel betreffende de afgifte van een inreisverbod als de duurtijd van dit inreisverbod, verweerster over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Dit gelet op de bewoordingen in dit artikel nu hierin mogelijkheden ("kan") worden voorzien en geen verplichtingen worden gesteld. Verweerster is dientengevolge enerzijds gehouden om zowel te motiveren waarom zij een dergelijk inreisverbod aflevert en anderzijds waarom zij het afgeleverde inreisverbod van een bepaalde duurtijd voorziet waarbij zij tevens rekening dient te houden met alle specifieke omstandigheden eigen aan het geval.

Voor elke administratieve beslissing dienen vervolgens rechtens aanvaardbare motieven te bestaan zowel wat betreft de juridische als de feitelijke grondslag waarop een beslissing zich steunt. Gezien het hier betreffende de beide onderdelen, zowel aangaande de afgifte op zich als aangaande de in dit geval concreet gehanteerde duurtijd, van de bestreden beslissing over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid gaat, wordt deze motiveringsverplichting bovendien strenger opgevat (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999,149, nr. 185, eigen onderlijning)

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing in feite enkel een opgave van enige motieven aangaande het afleveren op zich van een inreisverbod op grond van art. 74/11, § 1, 4de alinea Vw. weergeeft.

Wat betreft deze aflevering van een inreisverbod op grond van de vierde alinea van voormeld artikel, verwijst verweerster immers ter verantwoording vooral naar een recente veroordeling opgelopen door verzoeker, dit zonder echter te verwijzen naar de specifieke omstandigheden eigen aan de veroordeling. Het artikel 74/11 Vw. beoogt immers een omzetting van de richtlijn 2008/115/EG, zodoende dient uit het arrest Z.Zh. en I.O. van het Europees Hof van Justitie te worden afgeleid dat op grond van artikel 11, tweede lid, gelezen in samenhang met artikel 7, vierde lid, van richtlijn 2008/115/EG voor de uitvaardiging van een inreisverbod voor de duur van meer dan vijf jaar minstens vereist is dat de vreemdeling inderdaad een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang voor de samenleving kan aantasten, waarbij de opgave dat een vreemdeling een bedreiging zou hebben gevormd in het verleden niet volstaat nu tevens de actualiteit dient te blijken alsook het gegeven van een toekomstige bedreiging voor een fundamenteel belang.

Door de concrete omstandigheden die tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, niet te hebben beoordeeld om daaruit uiteindelijk te kunnen besluiten of men al dan niet een dermate actuele bedreiging vormt voor een aantasting van fundamentele belangen van de samenleving, minstens door niet te laten blijken of, hoe en op welke manier deze beoordeling dan zou zijn gebeurd aan de hand van de elementen eigen aan het geval in de bestreden beslissing zelf, worden de artikelen zoals aangehaald onder het eerste middel geschonden.

DE NOTA VAN VERWERENDE PARTIJ

In de nota van de verwerende partij wordt gewezen op het feit dat de verwerende partij van mening is dat een formele motivering omtrent de duurtijd wel degelijk werd opgenomen door te verwijzen naar de veroordeling die werd opgelopen.

Verzoeker volhardt in het feit dat er zowel een formele motivering dient opgenomen te worden omtrent de afgifte van het inreisverbod als omtrent de duurtijd van het inreisverbod, dat enerzijds een motivering omtrent de duurtijd van het inreisverbod ontbreekt en anderzijds er geen afdoende motivering voorhanden is wat betreft de afgifte van het inreisverbod op zich nu dit werd afgegeven in toepassing van art. 74/11, § 1, 4de alinea Vw., hetwelk een discretionaire bevoegdheid instelt.

In het middel van verzoeker werd opgenomen dat verwacht mag worden dat de concrete, persoonlijke omstandigheden die tot de veroordeling hebben geleid in de overwegingen zelf worden meegenomen door de verwerende partij. Zulks blijkt niet.

In realiteit kaderen de feiten in een situatie waarbij verzoeker te lijden had onder een relatiebreuk en daardoor zijn toevlucht had gezocht op café, hoe betreurenswaardig ook, feiten die gekaderd zijn in dergelijke omstandigheden kunnen niet zomaar op gelijke voet gesteld worden met gelijk welke andere bestaande vormen van geweldpleging.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet hoe, of en op welke manier de omstandigheden in rekening werden gebracht.

Wanneer verweerster van de discretionaire mogelijkheid gebruikt maakt om een inreisverbod af te geven op grond van art. 74/11, §1,4de alinea Vw. op basis van het feit dat men aldus een ernstige bedreiging zou vormen voor de nationale veiligheid, volgt daaruit in samenlezing met art. 74/11, |1, eerste lid Vw., dat de concrete omstandigheden die tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, moeten beoordeeld worden om daaruit uiteindelijk te kunnen besluiten of men al dan niet een actuele bedreiging vormt voor een aantasting van fundamentele belangen van de samenleving.

"De gemachtigde zet zulke omstandigheden niet uiteen maar verwijst louter naar het feit dat verzoekster zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal. Hij concretiseert niet (...) Uit het administratief dossier blijkt aldus niet dat de gemachtigde, voor wat betreft de eerste bestreden beslissing, de concrete omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordeling omwille van diefstal hebben geleid, heeft beoordeeld om daaruit te besluiten dat verzoekster door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. " (RvV 31 oktober 2014, nr. 132.657).

Dit te meer nu blijkt dat verzoeker aangaande één voorgaande reeds zeer lang geleden, de proeftermijn reeds goed doorlopen had en bovendien tevens een jarenlang probleemloos verblijf in het Verenigd Koninkrijk en Italië kent. Dat het loutere feit dat verzoeker door toedoen van een uit de hand gelopen vertieruitstap, waartoe verzoeker gebracht werd wegens een relatiebreuk, nog geen aanleiding kan geven tot het besluit dat verzoeker een dusdanige actuele bedreiging zoals dat eveneens volgt uit het arrest Z.Zh. en I.O. van het Europees Hof van Justitie.

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder

meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is. De Raad merkt echter op dat de verzoekende partij in haar tweede middel op geen enkele concrete wijze aangeeft waarom of op welke wijze de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel schendt. Dit onderdeel van het tweede middel is niet ontvankelijk.

Artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De Raad volgt de verzoekende partij waar zij stelt dat de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt wat betreft het opleggen van een inreisverbod van meer dan vijf jaar. Dit blijkt immers uit de bewoordingen *“kan gepaard gaan”* uit bovenstaande bepaling.

De Raad merkt op dat, voor de eventuele toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet, enkel vereist is dat de betrokkene een ernstige dreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, en niet, zoals de verzoekende partij laat uitschijnen in haar tweede middel, dat de betrokkene een bedreiging vormt voor *“een aantasting van fundamentele belangen van de samenleving”* of *“een toekomstige bedreiging voor een fundamenteel belang”*.

De verzoekende partij betoogt in haar tweede middel dat de bestreden beslissing in feite enkel een motivering bevat over het afleveren van een inreisverbod op zich maar niet van de duur ervan. In deze motivering verwijst de verwerende partij volgens de verzoekende partij vooral naar een recente veroordeling die de verzoekende partij heeft opgelopen, zonder echter te verwijzen naar de specifieke omstandigheden eigen aan de veroordeling. Volgens de verzoekende partij beoogt artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting van de richtlijn 2008/115/EG, en moet zodoende uit het arrest Z.Zh. en I.O. van het Europees Hof van Justitie worden afgeleid dat op grond van artikel 11, tweede lid, gelezen in samenhang met artikel 7, vierde lid, van richtlijn 2008/115/EG voor de uitvaardiging van een inreisverbod voor de duur van meer dan vijf jaar minstens vereist is dat de vreemdeling inderdaad een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang voor de samenleving kan aantasten, waarbij de opgave dat een vreemdeling een bedreiging zou hebben gevormd in het verleden niet volstaat nu tevens de actualiteit dient te blijken alsook het gegeven van een toekomstige bedreiging voor een fundamenteel belang. Door de concrete omstandigheden die tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, niet te hebben beoordeeld om daaruit uiteindelijk te kunnen besluiten of men al dan niet een dermate actuele bedreiging vormt voor een aantasting van fundamentele belangen van de samenleving, minstens door niet te laten blijken hoe en op welke manier deze beoordeling dan zou zijn gebeurd aan de hand van de elementen eigen aan het geval in de bestreden beslissing zelf, worden de artikelen zoals aangehaald onder het middel volgens de verzoekende partij geschonden.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing gegrond is op artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Zoals uit bovenstaande bespreking is gebleken kan de verwerende partij op grond

van deze bepaling een inreisverbod van meer dan vijf jaar opleggen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De Raad stelt vast dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing niet beperkt tot een loutere verwijzing naar “*een recente veroordeling*”, zoals de verzoekende partij voorhoudt, om de toepassing van voormelde bepaling te motiveren. De Raad stelt vooreerst vast dat de verwerende partij verwijst naar drie specifieke veroordelingen van de verzoekende partij, waarbij de verwerende partij de feiten weergeeft waarvoor zij werd veroordeeld en de opgelegde strafmaat. Zo stelt zij in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij op 21 oktober 2010 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brugge tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel voor vijf jaar wegens opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, dat de verzoekende partij op 20 april 2016 door de Correctionele Rechtbank van Brugge veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van drie maanden omdat zij de beslissing van de Minister van Justitie niet had opgevolgd, en dat de verzoekende partij op 3 oktober 2017 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brugge tot een definitieve gevangenisstraf van twee jaar wegens opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg. Vervolgens stelt de Raad eveneens vast dat de verwerende partij uit deze drie veroordelingen afleidt dat “*Gezien de ernst van deze feiten en hun herhalende karakter, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden*”. De Raad stelt verder vast dat de bestreden beslissing nog andere motieven bevat waarop in casu wordt gekozen voor een inreisverbod van acht jaar, namelijk: “*Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten. Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België. Betrokkene werd eerder gerepatrieerd naar zijn land van herkomst op datum van 04/10/2011 en 15/02/2016. Betrokkene werd eerder gerepatrieerd naar Italië op datum van 05/05/2012; 09/11/2013; 13/02/2014; 21/08/2014; 03/12/2014 en 03/09/2015. Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht door hem ingevuld op 25/07/2017 dat hij geen familieleden heeft die woonachtig zijn in België. Gewone sociale relaties worden niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Gezien de ernst van deze feiten en hun herhalende karakter, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel*”. Uit deze uitgebreide en concrete motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich niet heeft beperkt tot de motivering “*dat een vreemdeling een bedreiging zou hebben gevormd in het verleden*”, zoals de verwerende partij voorhoudt in haar tweede middel. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij dat zij op grond van deze redenering toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij stelt in haar tweede middel verder dat in realiteit de feiten kaderen in een situatie waarbij de verzoekende partij te lijden had onder een relatiebreuk en daardoor haar toevlucht had gezocht op café. Hoe betreurenswaardig ook, feiten die gekaderd zijn in dergelijke omstandigheden kunnen volgens de verzoekende partij niet zomaar op gelijke voet gesteld worden met gelijk welke andere bestaande vormen van geweldpleging. Zij betoogt eveneens dat de verwerende partij zich steunt op één oude veroordeling. De Raad stelt echter vast dat de verwerende partij zich steunt op drie verschillende veroordelingen over een termijn van zeven jaar, en dat de verzoekende partij haar loutere beweringen waarmee zij de feiten tracht te minimaliseren, niet op enige concrete wijze aannemelijk maakt. Dit doet echter niets af aan de drie veroordelingen die de verzoekende partij opliep, en de verzoekende partij maakt hiermee dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het evenredigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto de hoorplicht juncto artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht het derde middel als volgt toe in haar synthesememorie:

“SAMENVATTING VAN HET MIDDEL

Verweerster is vervolgens gehouden om niet enkel afdoende te motiveren waarom zij een dergelijk inreisverbod aflevert in toepassing van de vierde alinea van art. 74/11, §1, Vw., doch tevens waarom zij het afgeleverde inreisverbod van een bepaalde duurtijd voorziet.

Verweerster beschikt aangaande de duurtijd over een discretionaire bevoegdheid, daarnaast dient zij ingevolge art. 74/11, §1, eerste alinea Vw. rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval.

Dit trouwens eveneens vermits art. 11 van de richtlijn 2008/115/EG in principe een maximumduur van vijf jaar oplegt en enkel de mogelijkheid had voorzien om tot, wat de richtlijn aldus als zeer zware inreisverboden aanmerkt, een inreisverbod van meer dan vijf jaar over te gaan onder strike voorwaarden.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter alleen maar een verantwoording, daar gelaten hetgeen over deze verantwoording reeds gesteld in het tweede middel, aangaande het gegeven waarom verweerster zich wenst te beroepen op de mogelijkheid om een inreisverbod af te geven op basis van het feit dat een persoon een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid zou vormen.

Een motivering omtrent de gekozen duurtijd van het inreisverbod, van maar liefst acht jaar rekening houdende met alle specifieke omstandigheden blijkt echter te ontbreken in de bestreden beslissing nu enkel op algemene wijze wordt verwezen naar het belang van immigratiecontrole en de verstoring van de openbare orde in het verleden.

Te meer nu dit een zeer zwaar inreisverbod betreft, mag de motiveringsverplichting van verweerster streng worden opgevat en mag worden aangenomen dat zij in extenso en precies motiveert hoe waarom en op welke wijze zij een inreisverbod van acht jaar (hetwelk de termijn van vijfjaar nog eens met drie jaar overschrijdt) noodzakelijk acht.

Dit nu art. 74/11 § 1, 4de alinea Vw. in elk geval geen enkele verplichtingen oplegt omtrent de te hanteren duurtijd en het enkel heeft over een mogelijke duurtijd van meer dan het maximaal voorziene van vijf jaar (hetwelk dus eveneens 5 jaar en 1 dag kan zijn, of 5 jaar en 6 maand of 6 jaar, etc.).

Verweerster dient dus te staven waarom zij een bepaalde termijn wenst te hanteren boven een andere. Omtrent de duurtijd van acht jaar wordt in de bestreden beslissing aldus enkel verwezen naar van de immigratiecontrole en de verstoring van de openbare orde in het verleden, dit betreft echter geen motivering omtrent het waarom van de specifiek gekozen duurtijd van acht jaar rekening houdende met alle gegevens.

Verzoeker kan uit het onderstaande immers helemaal niet afleiden waarom in zijn geval nu net een duurtijd van acht jaar (en bijvoorbeeld niet van zes jaar) wordt gehanteerd en evenmin blijkt uit het onderstaande of, hoe en op welke manier rekening werd gehouden met alle specifieke omstandigheden: “Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. ” (stuk 1).

Een loutere verwijzing naar illegaal verblijf en een verstoring van de openbare orde volstaat niet gezien dit inderdaad geen motivering betreft aangaande de specifieke en concreet gekozen duurtijd van het verbod:

De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11 §1 eerste lid van de vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval (...) Anders dan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorhoudt vormt dit geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar "specifieke omstandigheden van het geval". Het gaat slechts om een vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Overeenkomstig art. 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vormt dit enkel de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd (...) heeft geschonden door motieven te aanvaarden die betrekking kunnen hebben op de reden een inreisverbod op te lessen en niet op de duur van dat verbod. (RvS 14 september 2017, nr. 239.094, eigen onderlijning).

DE NOTA VAN VERWERENDE PARTIJ

Het verweer van de verwerende partij komt erop neer dat zij in feite niet betwist dat deze motivering in de bestreden beslissing ontbreekt.

De verwerende partij is echter van oordeel dat zij geen rekening diende te houden met de situatie van verzoeker in Italië nu zij een weerslag voegt van een telefonisch gesprek beweerdelijk gevoerd op 16 januari 2018 tussen D. T. (hoedanigheid onbekend) en "Jamina CR Trans" (volledige identiteit en hoedanigheid onbekend) waarin werd meegedeeld dat verweerster enkel zou beschikken over de verblijfsvergunning die ondertussen vervallen was. De verwerende partij is hierdoor van oordeel dat zij daaromtrent dus niet moest motiveren in de bestreden beslissing zelf.

Daar gelaten de vragen die kunnen gesteld worden bij de bewijswaarde van dit stuk, nu dit allemaal niet kan nagegaan worden, dient opgemerkt dat evenwel niet in de bestreden beslissing zelf werd opgenomen waarom verweerster dan van oordeel was dat zij niet diende te motiveren omtrent het gegeven dat in elk geval door haar niet betwist blijkt, met name dat er wel degelijk jarenlang verblijf in Italië is en aldaar familie aanwezig is.

Het standpunt in het middel van verzoeker blijft dus onverkort geldig nu rekening dient gehouden te worden met alle omstandigheden en dit diende opgenomen te worden.

"De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen uitdrukkelijke motiveringsplicht verplichten de overheid ertoe in de akte zelf de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en dit op aan afdoende wijze (...) de verwerende partij geeft in de nota met opmerkingen een a posteriori motivering die niet vermag een schending ongedaan te maken." (RvV 29 april 2009, nr. 26.630).

Daarenboven kan dergelijk naderhand en laattijdig bijgevoegd document overigens geen afbreuk doen aan de administratieve stukken van het dossier waarop men zich moet steunen en waaruit overigens blijkt dat het bovenstaande standpunt van de verwerende partij ook gewoon verkeerd is.

Verzoeker beschikt immers over een "carta di identita" geldig tot 2022 en het bijhorend document voorzien van het nodige nummer omtrent de geldigheid hiervan "numero di identificazione della tessera": 2735145068 (stuk3).

Doch zoals gesteld doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat de verwerende partij diende te motiveren omtrent het gegeven, duidelijk gekend, waarom zij dan wel geen rekening zou moeten houden met o.a. de familiale situatie in Italië. De verwerende partij ontkent aldus met dat zij hiertoe niet is over gegaan in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing dient dus wel degelijk te worden vernietigd."

2.3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is

kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is. De Raad merkt echter op dat de verzoekende partij in haar tweede middel op geen enkele concrete wijze aangeeft waarom of op welke wijze de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel schendt. Dit onderdeel van het tweede middel is niet ontvankelijk.

De Raad stelt ook vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt waarom of op welke wijze de bestreden beslissing de hoorplicht of artikel 41 van het Handvest zou schenden. Dit onderdeel van het derde middel is niet ontvankelijk.

De verzoekende partij herhaalt in haar derde middel dat de verwerende partij gehouden is om niet enkel afdoende te motiveren waarom zij een dergelijk inreisverbod aflevert, maar ook waarom zij het afgeleverde inreisverbod van een bepaalde duurtijd voorziet. Een motivering omtrent de gekozen duurtijd van het inreisverbod van maar liefst acht jaar rekening houdende met alle specifieke omstandigheden blijkt volgens de verzoekende partij echter te ontbreken in de bestreden beslissing nu enkel op algemene wijze wordt verwezen naar het belang van immigratiecontrole en de verstoring van de openbare orde in het verleden. Dit betreft volgens de verzoekende partij echter geen motivering omtrent het waarom van de specifiek gekozen duurtijd van acht jaar rekening houdende met alle gegevens. De verzoekende partij betoogt verder dat de verwerende partij van oordeel is dat zij geen rekening diende te houden met de situatie van de verzoekende partij in Italië nu zij een weerslag voegt van een telefonisch gesprek beweerdelijk gevoerd op 16 januari 2018 tussen D. T. en "Jamina CR Trans" waarin werd meegedeeld dat de verwerende partij enkel zou beschikken over de verblijfsvergunning die ondertussen vervallen was. De verwerende partij is hierdoor volgens de verzoekende partij van oordeel dat zij daaromtrent dus niet moest motiveren in de bestreden beslissing zelf. De verzoekende partij stelt dat niet in de bestreden beslissing zelf werd opgenomen waarom de verwerende partij dan van oordeel was dat zij niet diende te motiveren omtrent het gegeven dat in elk geval door haar niet betwist wordt, met name dat er wel degelijk jarenlang verblijf in Italië is en aldaar familie aanwezig is. De verzoekende partij stemt over een "carta di identita" te beschikken, geldig tot 2022 en het bijhorend document voorzien van het nodige nummer omtrent de geldigheid hiervan "numero di identificazione della tessera": 2735145068. De verzoekende partij verwijst naar stuk 3.

De Raad stelt vooreerst vast dat uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat de verwerende partij wel degelijk in concreto heeft gemotiveerd omtrent zowel het opleggen van het inreisverbod op zich als omtrent de duur van het inreisverbod. De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat de bestreden beslissing wel degelijk uitgebreide motieven bevat waarom in casu wordt geopteerd voor een inreisverbod van acht jaar en dat de feiten waarop de verwerende partij zich baseert voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van acht jaar hun grondslag vinden in het administratief dossier en bovendien niet betwist worden door de verzoekende partij. De discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod houdt echter niet in dat zij moet motiveren waarom zij niet voor een kortere termijn heeft gekozen. Het gaat immers om een positieve motiveringsplicht waarbij de verwerende partij dient te vermelden waarom zij voor een bepaalde duur heeft gekozen. Hierbij moet blijken dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval, wat in casu is gebeurd zoals blijkt uit de bespreking van het tweede middel. Uit de bespreking van het tweede middel is eveneens gebleken dat de bewering van de verzoekende partij dat in de bestreden beslissing enkel op algemene wijze wordt verwezen naar het belang van immigratiecontrole en de verstoring van de openbare orde in het verleden als motivering voor de duur van het inreisverbod, feitelijke grondslag mist.

Wat betreft het aangehaalde argument dat de verzoekende partij over een verblijfsrecht in Italië zou beschikken en dat de verwerende partij volgens de verzoekende partij hierover had moeten motiveren in de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat dit argument in casu niet dienstig is.

In haar recente arrest van 22 januari 2018 in de zaak E. met nr. C-240/17 - dat eveneens handelt over het opleggen van een inreisverbod met Europese dimensie aan een op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander die een "geldige" verblijfstitel heeft in een andere lidstaat - bevestigt het Hof van Justitie dat er tussen de signalerende lidstaat en de lidstaat die de verblijfsvergunning heeft afgeleverd een overlegprocedure moet worden opgestart en dat de signalerende lidstaat uiteindelijk verplicht zal zijn om de SIS II-signaleringsprocedure ter fine van weigering van toegang in te trekken indien de andere lidstaat van oordeel is dat de door hem afgegeven verblijfstitel dient te worden gehandhaafd. Uit dit arrest blijkt dat de overlegprocedure in elk geval moet worden gestart zodra een bevel en inreisverbod worden vastgesteld. Deze beslissingen mogen ten uitvoer worden gelegd ook al is de overlegprocedure nog gaande wanneer de derdelander door de signalerende staat al een gevaar voor de openbare orde, wat in casu het geval is, of de nationale veiligheid wordt beschouwd.

Zoals de verzoekende partij zelf aangeeft in haar middel blijkt dat er in casu wel een overlegprocedure is opgestart en dat aan de verwerende partij op dit punt werd meegedeeld dat de Italiaanse verblijfstitel vervallen was.

Uit het arrest volgt echter dat de overlegprocedure pas dient gestart te worden wanneer de lidstaat een terugkeerbesluit neemt. De lidstaat dient echter niet het resultaat van de overlegprocedure af te wachten, zodoende kan de verzoekende partij ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij over de overlegprocedure en het in het bezit zijn van een al dan niet geldige verblijfstitel voor Italië diende te motiveren.

In het voormelde arrest valt ook te lezen:

"Zoals de advocaat-generaal in punt 63 van haar conclusie heeft aangegeven, volgt hieruit dat een derdelander met een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel die illegaal verblijft in een andere lidstaat, in staat dient te worden gesteld naar de lidstaat te vertrekken die de verblijfstitel aan hem heeft afgegeven, en niet bij voorbaat mag worden verplicht om naar zijn land van herkomst terug te keren, tenzij met name de openbare orde of nationale veiligheid dit vereist." Aldus blijkt dat wanneer er sprake is van een schending van de openbare orde of de nationale veiligheid, het niet zo is dat de verzoekende partij in staat moet worden gesteld om eerst naar Italië te reizen.

Het Hof herhaalt dat wanneer er sprake is van een schending van de openbare orde of de nationale veiligheid er een plicht bestaat voor de lidstaat om een terugkeerbesluit te nemen en er een inreisverbod aan te koppelen.

"Met betrekking tot de mogelijkheid voor de Finse autoriteiten om in dergelijke omstandigheden jegens E een terugkeerbesluit vast te stellen dat gepaard gaat met een inreisverbod, blijkt uit de bewoordingen van artikel 6, lid 2, van richtlijn 2008/115 dat die autoriteiten verplicht waren een dergelijk terugkeerbesluit uit te vaardigen en daar overeenkomstig artikel 11 van die richtlijn een inreisverbod aan te verbinden, mits de openbare orde en nationale veiligheid dit vereisen, hetgeen evenwel door de nationale rechter moet worden beoordeeld in het licht van de relevante rechtspraak van het Hof (zie in die zin arrest van 11 juni 2015, Zh. en O., C- 554/13, EU:C:2015:377, punten 50- 52 en 54)."

"Gelet op een en ander dient op de derde en de vierde vraag te worden geantwoord dat artikel 25, lid 2, SUO aldus moet worden uitgelegd dat het er niet aan in de weg staat dat een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een inreisverbod en door een overeenkomstsluitende staat is vastgesteld jegens een derdelander met een door een andere overeenkomstsluitende staat afgegeven geldige verblijfstitel, ten uitvoer wordt gelegd, ook al is de in die bepaling neergelegde overlegprocedure nog gaande, wanneer de derdelander door de signalerende overeenkomstsluitende staat als een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid wordt beschouwd, onverminderd de mogelijkheid die de derdelander heeft om zich vervolgens naar het grondgebied van de andere overeenkomstsluitende staat te begeven en zich te beroepen op de rechten die voortvloeien uit die verblijfstitel. Is een redelijke termijn verstreken sinds de start van de overlegprocedure en heeft de geraadpleegde overeenkomstsluitende staat niet gereageerd, dan dient de signalerende overeenkomstsluitende staat evenwel de signalering ter fine van weigering van toegang in te trekken en indien nodig de derdelander op zijn nationale signaleringslijst op te nemen."

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er wel een reactie is op de vraag van de signalerende lidstaat. Mocht de verblijfstitel nu toch nog geldig zijn, hetgeen de Raad niet kan beoordelen op grond van het louter voorleggen van een geldige identiteitskaart (mogelijks werd het

verblijf ingetrokken en heeft de verzoekende partij haar identiteitskaart niet ingeleverd), dan heeft zij nog steeds de mogelijkheid om zich naar Italië te begeven en zich daar te beroepen op haar rechten.

Deze mogelijkheid wordt ook open gelaten door het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd afgegeven. Het bestreden inreisverbod vermeldt immers expliciet het volgende: “(...) wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar te begeven (...)”. Uit deze formulering blijkt dat het bestreden inreisverbod de verzoekende partij er geenszins van weerhoudt naar Italië te reizen en er te verblijven indien zij daar een verblijfsrecht heeft en beschikt over de documenten die vereist zijn om zich naar Italië te begeven. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij specifiek had moeten motiveren in de bestreden beslissing omtrent het feit dat de verzoekende partij in Italië over een verblijfsrecht zou beschikken of daar familie zou hebben. De verzoekende partij maakt de schending van de formele motiveringsplicht niet aannemelijk.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU